

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juřičkové a soudců Tomáše Langáška a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **T. H. H.**, zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2021, č. j. MV-18873-5/SO-2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2022, č. j. 117 A 4/2021-51,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 21. 7. 2020 byla Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán prvního stupně“ nebo „ministerstvo“), doručena žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Zaměstnanecká karta, o jejíž prodloužení žalobce požádal, byla vydána s platností od 8. 10. 2018 do 31. 7. 2020 za účelem zaměstnání ve společnosti CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o., na pracovní místo:

montážní dělník mechanických zařízení/operátor výroby s místem výkonu práce: TRW Car, s.r.o., závod Stará Boleslav. Během pobytu na území (povoleného na základě uvedené zaměstnanecké karty) žalobce požádal dne 6. 3. 2019 o udělení souhlasu se změnou pracovního zařazení (ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců) za účelem zaměstnání ve společnosti CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o. (dále jen „společnost CPS"), nově na pracovní místo: svářeč s místem výkonu práce: Husova 402, Louny. K žádosti o udělení souhlasu se změnou pracovního zařazení žalobce doložil potvrzení o zaměstnání ve společnosti VM solution CZ s.r.o. (sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha 2, dále jen „společnost VM"), dle kterého byl žalobce v uvedené společnosti zaměstnán od 25. 10. 2018 jako montážní dělník s tím, že jeho pracovní poměr nadále trvá. Při výslechu provedeném se žalobcem dne 6. 8. 2019 v této souvislosti uvedl, že je zaměstnancem společnosti VM a čeká, až jej přestěhují do společnosti CPS. Z výpovědi dále vyplynulo, že momentálně nepracuje, na území je již devět měsíců, pár měsíců se zaučoval a rád by, aby mu vydáno pracovní povolení.

[2] Správní orgán prvního stupně učinil potvrzení o zaměstnání (vystavené dne 1. 3. 2019 společností VM) a protokol o výslechu (konaném dne 6. 8. 2019) součástí správního spisu ve věci posuzované žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, k níž žalobce doložil pracovní smlouvu uzavřenou dne 1. 4. 2020 se společností Svářečské služby METAL s.r.o. (sídlem Bezovka 34/4, Teplické Předměstí, Bílina) na pracovní pozici svářeč s místem výkonu práce v sídle jmenované společnosti.

[3] Dne 9. 12. 2020 ministerstvo vydalo pod č. j. OAM-50482-15/ZM-2020 rozhodnutí, kterým podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítlo žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně konstatoval, že zaměstnanecká karta byla žalobci vydána za účelem zaměstnání u společnosti CPS s platností od 8. 10. 2018 do 31. 7. 2020. Žalobce však již od 25. 10. 2018 vykonával práci v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, a sice pro společnost VM, přičemž nepožádal o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, neoznámil změnu zaměstnavatele správnímu orgánu, ani nepožádal o udělení souhlasu se zaměstnáním na další pracovní pozici u jiného zaměstnavatele, resp. neoznámil zaměstnání na další pracovní pozici u jiného zaměstnavatele (v daném případě u společnosti VM). Správní orgán prvního stupně tak dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že žalobci neudělil souhlas s výkonem práce pro tohoto zaměstnavatele, nebyl žalobce oprávněn pro tohoto zaměstnavatele práci vykonávat. Jednalo se tedy o výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.

[4] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. K odvolací námitce, že v řízení nebylo prokázáno, že žalobce pracoval pro společnost VM, žalovaná ve shodě s ministerstvem uvedla, že tento závěr má oporu ve spisovém materiálu. Žalovaná připomněla, že žalobci byla vydána zaměstnanecká karta pro jiného zaměstnavatele, žalobce však vykonával práci pro společnost VM, aniž s tím správní orgán vyslovil souhlas. Žalovaná se v odůvodnění rozhodnutí zabývala také dopady rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.

[5] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. V žalobě zopakoval, že v jeho případě nebyl prokázán výkon nelegální práce (výkon práce v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou). Žalobce poukázal na svou zmatečnou výpověď při výslechu, z níž nelze najisto dovodit, o které ze společností, pokud jde o výkon jeho zaměstnání, při výpovědi hovořil. V řízení rovněž nebylo zkoumáno, kdo konkrétně obstaral potvrzení o zaměstnání vystavené společností VM, nebyla ověřována ani jeho autentičnost. Podle žalobce se tak závěr o výkonu nelegální práce neopíral o náležitě zjištěný skutkový stav věci, a správní orgány pochybily tím, že v řízení neučinily žádné kroky k odstranění vzniklých pochybností.

[6] Krajský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Ve shodě se správními orgány obou stupňů dospěl k závěru, že v daném případě nebyly naplněny podmínky pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

[7] Krajský soud se v průběhu soudního řízení obrátil na společnost VM s výzvou ke sdělení odpovědí na následující dotazy: zda a kdy byl žalobce u společnosti VM zaměstnán a zda práci fakticky vykonával (včetně uvedení druhu práce), zda údaje obsažené v připojeném potvrzení o zaměstnání (vystaveném společností VM dne 1. 3. 2019) odpovídají skutečnosti, zda bylo toto potvrzení o zaměstnání vystaveno společností VM, na čí žádost a komu bylo předáno, zda a kdy uzavřela společnost VM se žalobcem pracovní smlouvu (a jaký byl její obsah – místo výkonu práce, druh práce, délka trvání pracovního poměru a výše mzdy) a zda společnost VM vyplácela žalobci mzdu a hradila povinné zákonné odvody (včetně uvedení období, za které se tak dělo). Společnost VM v reakci na výzvu krajského soudu doložila potvrzení o délce zaměstnání a zápočtu dob zaměstnání (vystavené dne 2. 8. 2021), ze kterého vyplynulo, že žalobce byl v uvedené společnosti zaměstnán jako montážní dělník v období od 25. 10. 2018 do 29. 2. 2020, jednalo se o hlavní pracovní poměr na dobu neurčitou. Žalobce práci fakticky vykonával a pobíral za ni mzdu (sjednanou ve smlouvě) ve výši 13 500 Kč (v období od ledna do března 2019), ve výši 18 000 Kč (duben až květen 2019) a ve výši 13 500 Kč (od června 2019 do konce roku 2019). Mzda byla žalobci vyplacena, povinné odvody za něj byly uhrazeny do ledna 2020, za únor 2020 zaplaceny nebyly.

[8] Krajský soud shora uvedenými listinami doplnil dokazování při jednání konaném dne 22. 3. 2022, jehož se žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili. Žalobní námitku týkající se pochybností o skutkovém stavu věci krajský soud neshledal důvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž nejprve vznesl námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Namítl také nepřezkoumatelnost vydaných správních rozhodnutí, porušení principu materiální pravdy a rozpor vydaných správních rozhodnutí s § 2 až § 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Stěžovatel setrval na argumentaci obsažené již v podané žalobě, že správní orgány neodstranily pochybnosti týkající se výkonu nelegální práce, a tedy mělo být rozhodnuto o vyhovění jeho žádosti a prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Dle stěžovatele nelze akceptovat, aby nedostatky v činnosti správních orgánů nahrazoval doplňováním dokazování až krajský soud v soudním řízení. Stěžovatel rovněž namítal, že je rozhodnutí nepřiměřené a že se

správní orgány otázkou přiměřenosti rozhodnutí nezabývaly. Dle stěžovatele tak byla správní rozhodnutí vydána v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

[10] Žalovaná ve vyjádření poukázala na skutečnost, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil obdobné námitky jako v podaném odvolání a žalobě. Odkázala proto na vydané rozhodnutí o odvolání a napadený rozsudek, v nichž byly veškeré námitky řádně vypořádány.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, neboť pouze v případě přezkoumatelného soudního rozhodnutí lze posuzovat důvodnost uplatněných námitek. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována taková rozhodnutí, u nichž není z jejich odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jak v této souvislosti vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém“* (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108). Nejvyšší správní soud zároveň připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí věcně přezkoumat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). V souzené věci je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, že namítanou nepřezkoumatelností netrpí. Krajský soud se zabýval všemi okolnostmi případu, na které stěžovatel poukazoval v podané žalobě, a vypořádal se s jeho námitkami.

[13] Ve shodě s krajským soudem neshledal Nejvyšší správní soud ani namítanou nepřezkoumatelnost vydaných správních rozhodnutí a rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu. Krajský soud správně v bodě 27 odůvodnění rozsudku upozornil, že z vydaných rozhodnutí je patrné, z jakých podkladů správní orgány ve své rozhodovací činnosti vycházely a jakými úvahami se řídily. Žalovaná se také náležitě a přezkoumatelně vypořádala s odvolacími námitkami stěžovatele. Krajský soud tak nepochybil v závěru, že vydaná správní rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná, a ani správní řízení nebylo zatíženo žádnou vadou, která by znemožňovala soudní přezkum v něm vydaných rozhodnutí.

[14] V projednávané věci je mezi účastníky řízení spor o otázku, zda se závěr o výkonu nelegální práce stěžovatelem opíral o náležitě zjištěný skutkový stav věci. S tím souvisí také stěžovatelem uplatněná námitka, že krajský soud nepřípustně nahradil činnost správních orgánů tím, že v soudním řízení doplnil dokazování.

[15] Podle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců lze platnost zaměstnanecké karty *při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 opakovaně prodloužit na dobu, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti, vždy však nejdéle na dobu 2 let; v případě cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3, se platnost zaměstnanecké karty prodlouží na dobu odpovídající době uvedené v rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty se podává ministerstvu.* K žádosti je cizinec povinen předložit náležitosti a doklady vyjmenované pod písm. a) až g) tohoto ustanovení zákona. Podle odst. 11 téhož ustanovení zákona *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4, anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), e) a f) se použije obdobně. (...)*

[16] Dle § 46 odst. 6 písm. e) věty druhé zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá, pokud cizinec vykonával nelegální práci* (pozn.: zvýraznění doplnil soud).

[17] Podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí *práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce*.

[18] Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že k prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nedojde, vykonával-li žadatel práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Výkon v rozporu se zaměstnaneckou kartou je podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti považován za výkon nelegální práce. Při posuzování otázky, zda se cizinec dopustil výkonu nelegální práce, je přitom *„správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané činnosti cizince a činit si o této otázce vlastní úsudek bez nutnosti obracet se na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti“* (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 373/2018-30, který sice uvedený závěr vyslovil při posuzování otázky plnění účelu povoleného pobytu, avšak nepochybně dopadá i na nyní posuzovaný případ). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 249/2017-36, dále vyplývá, že správní orgány nemohou *„přehlížet skutečnosti známé jim z úřední činnosti, popřípadě vyplývající z paralelně vedených správních řízení“*. Správní orgán prvního stupně proto nepochybil tím, že potvrzení o zaměstnání ze dne 1. 3. 2019, které stěžovatel doložil k žádosti o udělení souhlasu se změnou jeho pracovního zařazení, stejně jako protokol o výslechu stěžovatele (provedený se stěžovatelem dne 6. 8. 2019), učinil součástí spisového materiálu v řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

[19] Stěžovateli je možno přisvědčit, že ze samotného protokolu o výslechu (ze dne 6. 8. 2019, č. j. OAM-13180-30/ZM-2019) nebylo možno bez dalšího dovodit, zda k výkonu práce stěžovatelem pro společnost VM skutečně docházelo. Lze souhlasit s tím,

že protokol zachycuje odpovědi stěžovatele, které vykazují rozpory. Krajský soud nicméně v bodě 31 odůvodnění napadeného rozsudku správně upozornil, že závěr o výkonu práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou nebyl učiněn toliko na základě stěžovatelovy výpovědi obsažené v protokolu o výslechu, ale především na základě potvrzení o zaměstnání ze dne 1. 3. 2019 (vystaveného společností VM - stěžovatelovým zaměstnavatelem), jehož obsah žádné pochybnosti nevzbuzuje. Jakkoliv se tedy stěžovatel dovolává existence pochybností o výkonu závislé práce pro společnost VM, skutečnost, že závislou práci vykonával pro jiného zaměstnavatele, byla tímto potvrzením prokázána. Z protokolu o výslechu nadto vyplývá, že stěžovatel byl konfrontován se skutečnostmi plynoucími z uvedeného potvrzení a byl dotazován na rozpory se zaměstnaneckou kartou týkající se jeho zaměstnavatele, které však nebyl schopen vysvětlit.

[20] V souvislosti s výše uvedeným Nejvyšší správní soud dále připomíná, že potvrzení o zaměstnání vystavené společností VM, v němž je uvedeno, že stěžovatel byl u této společnosti zaměstnán od 25. 10. 2018, předložil sám stěžovatel. Následné zpochybňování tohoto potvrzení, včetně tvrzení, že bylo doloženo omylem třetí osobou, se jeví jako účelové. Přesto krajský soud při jednání, jehož se stěžovatel ani jeho zástupce nezúčastnili, zopakoval důkaz potvrzením o zaměstnání ze dne 1. 3. 201 a za účelem vyloučení jakýchkoli pochybností doplnil dokazování potvrzením vystaveným společností VM dne 2. 8. 2021, které si soud vyžádal, prokazujícím, že stěžovatel byl u této společnosti zaměstnán v období od 25. 10. 2018 do 29. 2. 2020, tj. téměř po celou dobu platnosti zaměstnanecké karty vydané pro zaměstnavatele – společnost CPS; a rovněž sdělením společnosti VM, které obsahovalo odpovědi na soudem položené otázky. Soudem provedené dokazování (rekapitulované výše pod body [7] a [8] tohoto rozsudku) potvrdilo správnost učiněných zjištění správních orgánů, že stěžovatel nebyl téměř po celou dobu platnosti zaměstnanecké karty zaměstnancem společnosti CPS, ale společnosti VM, která mu vyplácela mzdu, hradila povinné odvody a zároveň potvrdila, že vystavila i předchozí potvrzení o zaměstnání ze dne 1. 3. 2019, které bylo zaměstnanci (stěžovateli) osobně předáno.

[21] Namítal-li stěžovatel v kasační stížnosti, že tímto postupem krajský soud nepřípustně nahradil činnost správních orgánů, Nejvyšší správní soud poukazuje na § 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), dle kterého platí, že *v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného*.

[22] Již v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*ustanovení § 77 odst. 2 věty první s. ř. s. je faktickou transpozicí požadavku tzv. plné jurisdikce coby atributu práva na spravedlivý proces. Soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám. (...) Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. (...) nově prováděné dokazování*

tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží“. Tento požadavek byl v souzené věci naplněn, neboť krajským soudem doplněné dokazování směřovalo právě k osvědčení skutkového stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

[23] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítl, že se správní orgány nezabývaly otázkou přiměřenosti, ačkoli jsou vydaná rozhodnutí zcela zjevně nepřiměřená, a tedy v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

[24] K tomu Nejvyšší správní soud upozorňuje, že taková námitka nebyla v žalobě vznesena. V závěru žaloby (v části V nazvané jako žalobní návrh) stěžovatel pouze uvedl, že je „*napadené rozhodnutí stejně jako řízení, které předcházelo jeho vydání, zatíženo nezákonností, nepřezkoumatelností a je nepřiměřené, a proto* [žalobce (stěžovatel)] *navrhuje, aby příslušný soud přiznal žalobě odkladný účinek, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení*“. Poukaz na nepřiměřenost rozhodnutí zmiňovaný v citovaném výčtu tak rozhodně nebylo možno považovat za řádně formulovaný žalobní bod, který by umožňoval jeho soudní přezkum. Taktéž v kasační stížnosti stěžovatel pouze obecně namítl, že ačkoli jsou vydaná rozhodnutí zjevně nepřiměřená, správní orgány se touto otázkou v rozhodnutích vůbec nezabývaly, ač měly.

[25] Opírá-li se kasační stížnost o nové důvody, které nebyly uplatněny v žalobě před krajským soudem, ač tak stěžovatel mohl učinit, nelze se jimi poprvé zabývat až v řízení před Nejvyšším správním soudem. Z ustálené judikatury (viz např. již rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, č. 419/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, č. 1743/2009 Sb. NSS) vyplývá, že § 104 odst. 4 s. ř. s. zavádí do řízení před Nejvyšším správním soudem koncentrační princip, který zajišťuje, aby uplatněné výhrady účastníků řízení byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, kterým byly v žalobách předestřeny, a až poté může zákonnost jejich posouzení, promítly-li se zároveň i do námitek kasačních, přezkoumat Nejvyšší správní soud.

[26] Přestože stěžovatel námitku tohoto obsahu v podané žalobě jako řádný žalobní bod neuplatnil, a učinil tak až v řízení před Nejvyšším správním soudem (přičemž kasační námitku formuloval pouze obecně tak, že se správní orgány dopady rozhodnutí nezabývaly, ač měly), Nejvyšší správní soud nad rámec rozhodovacích důvodů uvádí, že žalovaná se v odůvodnění rozhodnutí o odvolání otázkou přiměřenosti dopadů do stěžovatelova soukromého a rodinného života zabývala (viz str. 7 až 9 odůvodnění rozhodnutí o odvolání). Postupovala přitom v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Protože stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádnou konkrétní okolnost týkající se jeho rodinného života, vycházela žalovaná správně ze závěrů obsažených např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, dle kterých „*(...) nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly (...) nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60). V této*

souvislosti soud odkazuje také na rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008-63, v němž uvedl, že pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal".

[27] Závěrem Nejvyšší správní soud ve vztahu k stěžovatelem namítanému porušení základních zásad správního řízení toliko poukazem na § 2 až § 4 správního řádu podotýká, že ve své rozhodovací činnosti již opakovaně upozornil na skutečnost, že „*obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv stěžovatele, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum*" (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, konstatoval, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké ochrany se účastníkovi u soudu dostane*".

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech účastníků řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2023

Mgr. Ing. Veronika Juřičková
předsedkyně senátu